

Sygn. akt XI W 582/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela publicznego B. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2019 roku

sprawy przeciwko K. L.

synowi Z. i E. z domu K.

urodzonemu dnia (...) w O.

obwinionemu o to, że:

w dniu 17.02.2019 r. ok. godziny 16.15 w W., przy S. (...) przy ul. (...) będąc uczestnikiem przejazdu zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej posiadał przy sobie wyroby pirotechniczne,

tj. za wykroczenie z art. 50a § 1a kw

I. obwinionego K. L. niewinna od popełnienia zarzucanego czynu;

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw zwraca obwinionemu dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 k. 12;

III. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 582/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lutego 2019 roku o godzinie 18:00 na Stadionie Miejskim (...) im. M. J. P. w W. odbywał się mecz piłki nożnej między (...) a C. K..

Przybyli na ten mecz kibice C. K. wysiedli z pociągu na dworcu W. i wsiedli do specjalnie podstawionych autobusów (...), które odwiozły ich na ul. (...) w okolicy stadionu. Po wyjściu z autobusów, kibice w asyście funkcjonariuszy kierowali się w stronę linii bramek wejściowych na stadion w zorganizowanej grupie. W trakcie kiedy kibice oczekując w kolejce, wchodzili stopniowo na teren stadionu, a następnie byli poddawani kontroli osobistej, około 16:15 policjant S. Z., znajdując się w okolicy bramek Stadionu L. sektor D trybuna południowa od strony Kanalku K. przed tzw. kołowrotkiem zaobserwował jak jeden z kibiców C. K. F. L. na widok pracownika ochrony cofał się w celu uniknięcia kontroli osobistej. Mężczyzna był już po weryfikacji i kontroli biletu. Wówczas funkcjonariusz podszedł do obwinionego, prosząc go o udanie się wraz z nim do radiowozu, celem przeprowadzenia kontroli osobistej i

wylegitymowania. Podczas przeszukania ujawniono u K. L. wyrób pirotechniczny w postaci racy świetlnej. Na skutek interwencji K. L. został zatrzymany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego (k. 25v),
- zeznania świadka S. Z. (k. 25v-26),
- notatka urzędowa (k. 1),
- protokół zatrzymania osoby (k. 2-3),
- protokół przeszukania osoby (k. 9-10),
- spis i opis rzeczy (k. 11).

Obwiniony K. L. w toku rozprawy głównej przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z jego wyjaśnień wynika, że podczas kiedy wszedł na stadion, oczekując przed innymi osobami, które poddawane były kontroli osobistej chciał się wycofać. Wskazywał, że się przestraszył, bo miał ze sobą racę, którą dostał wcześniej od nieznanej mu osoby. W momencie, kiedy chciał zawrócić, jego zachowanie zaobserwował policjant i wtedy został przez niego doprowadzony do radiowozu i poddany kontroli osobistej, podczas której ujawniono u niego racę. Obwiniony twierdził, że momencie kiedy przyjechał wraz z innymi kibicami nie był w jej posiadaniu, została mu ona przez kogoś wręczona dopiero przed stadionem.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień obwinionego, oraz całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego – fakt posiadania racy świetlnej w czasie objętym zarzutem wniosku o ukaranie nie budzi wątpliwości. Obwiniony nie kwestionował tego, że wchodząc na stadion miał ze sobą przedmiotowy wyrób pirotechniczny oraz, że przed podjęciem kontroli osobistej chciał odejść i się wycofać a jego zachowanie zaobserwował policjant. W tym zakresie stan faktyczny sprawy jest jasny i nie był sporny. Zasadnicze znaczenie miała natomiast ocena zachowania obwinionego przez pryzmat znamion zarzucanego mu wykroczenia, w kontekście miejsca zaistniałej sytuacji.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka funkcjonariusza Policji S. Z. albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokole zatrzymania (k. 2-3), protokole przeszukania osoby (9-10), spisie i opisie rzeczy (k. 11). Świadek w sposób spójny i logiczny przedstawił okoliczności zajścia oraz miejsce ujawnienia i posiadania przez obwinionego materiałów pirotechnicznych. Z relacji tego świadka wynika, że obwinionego po raz pierwszy zobaczył o godzinie 16:15, kiedy stał i czekał w kolejce przy wejściu na stadion przed miejscem gdzie ochrona przeprowadzała kontrole osobistą. Obwiniony znajdował się wraz z innymi kibicami w zorganizowanej grupie, która przyjechała z K.. Świadek nie wiedział jednak jak grupa ta dojechała pod stadion, ani też nie brał bezpośrednio udziału w jej eskorcie. Świadek nie zaobserwował też, aby ktoś przekazywał jakiś przedmiot obwinionemu. Świadek zwrócił uwagę na zachowanie obwinionego, który zawahał się przy kontroli dokonywanej u kibiców przy wejściu na trybuny, dlatego zainterweniował.

Sąd obdarzył wiarą dowody, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania osoby (k. 2-3), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 7), świadectwa wzorcowania (k. 8), protokołu przeszukania osoby (k. 9-10), spisu i opisu rzeczy (k. 11), protokołu zapakowania dowodu rzeczowego (k. 13). Nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a strony ich nie kwestionowały.

Wykroczenie z art. 50a § 1a kw popełnia ten, kto będąc uczestnikiem przejazdu zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej, posiada nóż, maczetę lub inny podobnie niebezpieczny przedmiot lub wyroby pirotechniczne. Do jego popełnienia konieczne jest łączne zrealizowanie dwóch znamion czasownikowych – „bycie”

uczestnikiem przejazdu oraz posiadanie ww. przedmiotów. Przejazd oznacza przebywanie jakiejś drogi pojazdem (<https://sjp.pwn.pl/slowniki/przejazd.html>). Może on odbywać się pojazdem przeznaczonym wyłącznie do przejazdu owej zorganizowanej grupy (np. wynajęty autokar) lub pojazdem, którym przemieszczają się również osoby spoza grupy (np. pociąg) – por. komentarz LEGALIS Art. 50a KW red. Daniluk 2016, wyd. 1/Budyn-Kulik. Jak trafnie przypomniał Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. X Ka 1256/18 (gdzie stan faktyczny był bardzo podobny do przedmiotowej sprawy), w obecnym stanie prawnym mamy do czynienia z absurdalną sytuacją prawną, gdy na gruncie art. 50a § 1a kw poniesie odpowiedzialność sprawca, który posiada przy sobie w autokarze racę, którą zamierza odpalić w drodze powrotnej z meczu w szerszym polu, a nie poniesie jej ten, kto ma ze sobą materiały wybuchowe, których chce użyć przed wejściem na stadion. Należy zauważyć, że także z punktu widzenia ochrony przed zagrożeniem terrorystycznym przepis ten wymaga korekty (por. Komentarz do art. 50 a kw, red. Daniluk 2106, wyd. 1/Budyn-Kulik, Legalis).

W ocenie Sądu zachowanie obwinionego nie wypełniło znamion zarzucanego mu wykroczenia albowiem zarzut wniosku o ukaranie dotyczył zdarzenia w trakcie wejścia na stadion. Nie dotyczył zaś bycia uczestnikiem przejazdu, które to znamię jest elementem koniecznym do przypisania odpowiedzialności w zakresie art. 50a § 1a kw. Poza wątpliwością pozostaje, że obwiniony miał przy sobie racę świetlną w chwili zatrzymania, gdy wchodził na stadion tuż przed przeprowadzeniem kontroli osobistej przez ochronę. Powyższych okoliczności nie kwestionował sam obwiniony. Nadto korelują one z zeznaniami świadka S. Z.. Jednakże nie ma żadnych dowodów na to, że tę racę miał przy sobie również w pojeździe. A nawet gdyby założyć, że ją posiadał to podkreślenia wymaga, iż dla Sądu orzekającego w granicach zarzutu wniosku o ukaranie nie może być możliwe ukaranie obwinionego za inne ewentualne wykroczenie, które mógł on popełnić na wcześniejszym etapie (w trakcie przejazdu), tym bardziej, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie ustaleń w tym zakresie (na co także zwracała uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 8 stycznia 2019 r.).

Dodatkowo należy zauważyć, iż nie jest możliwe zastosowanie wykładni rozszerzającej, tak aby dyspozycję przepisu art. 50 a § 1a kw odnosić także do osoby która posiada wskazane tam przedmioty, ale nie w czasie przejazdu zorganizowanej grupy uczestników imprezy masowej, a wcześniej lub później uczestnikiem takiego przejazdu ta osoba była lub będzie. Jak zauważa się w doktrynie (por. Komentarz do art. 50 a kw, red. Daniluk 2106, wyd. 1/Budyn-Kulik, Legalis), gdyby przyjąć założenie, że niewskazanie przez ustawodawcę wprost, iż czynność sprawcza ma być dokonana „podczas przejazdu”, oznaczać miało możliwość popełnienia tego czynu także w czasie gdy sprawca nie uczestniczy w przejeździe zorganizowanej grupy, to prowadziłyby do niedających się zaakceptować wniosków. W takiej sytuacji, bowiem odpowiadać za popełnienie takiego czynu mogłaby osoba, która wykupiła bilet na przejazd zorganizowanej grupy na imprezę masową, mający się odbyć za np. miesiąc czy kwartał a posiada przedmioty wskazane w art. 50a. § 1a kw. Jedynym więc racjonalnym rozwiązaniem jest stosowanie wskazanej normy jedynie do osób, które posiadają wskazane przedmioty w czasie przejazdu zorganizowanej grupy, pomimo, iż w treści przepisu nie wskazano wprost na czas przejazdu. Rzecz jasna uzasadniona jest jak najszybsza interwencja ustawodawcy tak, aby przepis art. 50a § 1a kw obejmował także osoby, które będąc uczestnikami przejazdu zorganizowanej grupy, po dotarciu na miejsce imprezy masowej, ale jeszcze przed tym jak uczestniczyć będą w takiej imprezie posiadają wskazane tam przedmioty, wyroby pirotechniczne (do samego przebiegu imprezy masowej odnoszą się już przepisy ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych). Sąd nie może jednak obecnie, nawet wobec takiej niedbałości ustawodawcy o precyzyjność ustanawianego prawa, dokonywać wykładni rozszerzającej przepisów karnych, bowiem w oczywisty sposób naruszałoby to gwarancje oskarżonego (obwinionego).

Mając zatem na względzie wszystko powyższe, Sąd uniewinnił K. L., od popełnienia zarzucanego mu czynu, stwierdzając, iż obwiniony nie wypełnił swoim zachowaniem znamion wykroczenia z art. 50a § 1a kw.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw Sąd, po stwierdzeniu zbędności dla postępowania zatrzymanego dowodu rzeczowego, opisanego w wykazie na k. 12 akt sprawy, zwrócił go obwinionemu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw.